

Biden er IKKE valgt til præsident – følg forfatningen, ikke pressen.

Den 7. november (EIRNS) – Som forventet – faktisk som præsenteret i detaljer af kupmagerne fra 'Transition Integrity Initiative' for flere måneder siden – har de amerikanske etablerede medier tilranet sig magten til at afgøre, hvem har vundet et præsidentvalg, en beføjelse, der tilhører delstaterne og Valgkollegiet. Joe Biden er muligvis for langt ude til at han forstår det, men det gør hans taleskrivere, og de ved at de lyver, når de i dag fik ham til at sige, at han er "beæret og ydmyg" over at blive kåret som valgt præsident og Kamala Harris til at være valgt vicepræsident.

Som præsident Donald Trump udtalte: "Vi ved alle, hvorfor Joe Biden i en fart, fejlagtigt, poserer som vinderen, og hvorfor hans allierede medier så hårdt prøver på at hjælpe ham: De ønsker ikke, at sandheden skal blive afsløret. Den enkle kendsgerning er, at dette valg langt fra er slut. Joe Biden er ikke blevet bekræftet som vinder af nogen delstat, endsige nogen af de stærkt anfægtede delstater, der er på vej mod obligatorisk omtælling, eller delstater, hvor vores kampagne har gyldige og legitime juridiske indsigelser, der kan bestemme den endelige sejrherre". Hans udtalelse sluttede: "Jeg vil ikke hvile, før det amerikanske folk har fået den redelige stemmeoptælling de fortjener, og som demokratiet kræver".

Vreden er voksende over hele nationen, og stævner og karavaner af biler forsamlers overalt, idet den åbenbare karakter af forsøget på at stjæle afstemningen er tydelig og oprørende, selv for mange demokrater, der ikke kan lide Trump, men ser faren for nationen og verden, hvis USA udsættes for et kup. Borgere flokkes om LaRouchePAC-organisatorer over hele landet,

glade for at se nogen, der bekæmper valgsvindl, og ivrige efter at deltage i kampen for at forhindre 'the Green New Deal' i at lukke ned for den produktive økonomi, forhindre at deres børn bliver bedøvet af stoffer og sendt ud for at udkæmpe ulovlige og folkemorderiske krige, og frigøre præsident Trump til at gøre jobbet færdigt.

Den tidligere demokratiske guvernør i Illinois, Rod Blagojevich, der blev 'hængt op' af det samme justitsministerium, som kørte Russiagate-kupforsøget mod Donald Trump (og som af den grund blev benådet af Trump), sagde i dag, at tyveri af valg er en "hæderkronet tradition" i demokratisk kontrollerede byer som Chicago, min hjemby, og Philadelphia ... Jeg kommer fra Chicagos demokratiske partis etablissement, og ved hvordan det fungerer – tidligt om morgenen, i nattens mulm og mørke, begynder tyveriet. Der er meget store tal involveret i dette valg, det gøres ustraffet, fordi medierne ser den anden vej". Han opfordrede amerikanerne til ikke at finde sig i det, men at "rejse sig og protestere fredeligt, organisere".

Briterne fejrer kuppet, som de foregiver at have været en succes. The Economist glæder sig over, at deres dreng, Joe, brugte 1 milliard dollars – mere end nogen kandidat i historien – som Wall Street havde tildelt ham. Men de er tvunget til at erkende, at den enorme vælgerstøtte til præsidenten – 70 millioner og der tælles stadig – og demokraternes fiasko med planerne om at overtage Senatet og vinde flere pladser i Repræsentanternes Hus (de mistede cirka fem pladser), betyder at deres hensigt om at ødelægge systemet med valgmands-kollegiet, afslutte forhandlingerne i Senatet, og stække Højesteret ved at tilføje flere dommere til domstolen, ikke vil være muligt, og at de dermed mister muligheden for (som The Economist udtrykker det) "at transformere landets politik" – dvs., at ødelægge Det amerikanske System.

Mens kampen med at afsløre stemmesvindelen fortsætter, forbereder de egentlige kontrollører af Biden og demokraterne

– Wall Street og City of London – sig til at mødes i Davos i næste uge for at færdiggøre planerne for gennemførelsen af “Green Finance” – afskære al kredit til fossile brændstoffer og industrien i almindelighed. Deltagerne i begivenheden, med titlen: “The Green Horizon Summit – The Pivotal Role of Finance”, (Den grønne horisont-topmøde – den centrale rolle af finansiering) inkluderer Mark Carney og Andrew Bailey (tidligere og nuværende bankdirektører i Bank of England), BlackRocks Larry Fink, Bill Gates, ECB-præsident Christine Lagarde, IMF’s administrerende direktør, Kristalina Georgieva, med flere.

Hvis verdens økonomi og dens arbejdsstyrke skal reddes fra en sådan fascistisk ødelæggelse, må Donald Trump lykkes med at besejre bestræbelserne på at stjæle valget, og hurtigt tage skridt til at bringe USA, Rusland, Kina og andre, der er villige til at gå sammen, for at erstatte dette slæng af finansielle gravrøvere med et nyt Bretton Woods-kreditsystem for global udvikling.

Billede: Ted Eytan, License: CC BY-SA 4.0

Oliver Stones Putin-interviews, sidste del

Vladimir Putin taler med Oliver Stone om valget af Trump

15. juni, 2017 – TASS udgiver visse højdepunkter af den russiske præsident Vladimir Putins interview med Oliver Stone. Ifølge en oversættelse af Salon.com sagde Putin, »Jeg tror ikke, nogen kan udfordre resultatet af dette valg. De, der blev slået, burde i stedet have draget konklusioner af det, de gjorde, af hvordan de byggede deres arbejde; de burde ikke

have forsøgt at lægge skylden på noget udefrakommende.«

Bemærkninger om Oliver Stones interview med Vladimir Putin, sidste del.

Putin: [Jeg har haft med] fire amerikanske præsidenter at gøre, og der er ikke mange forandringer, bureaukratiet er meget stærkt.

Om indblanding i valget: Dette er meget tåbeligt. Selvfølgelig er vi glade for, at Trump ønsker at genoprette relationer med Rusland. Vil han gøre det? Vi får se. Vi hackede ikke – hvis der var nogen, der hackede (DNC), så kunne det komme fra hvor som helst, men det kunne ikke have fået nogen indflydelse på valget. Under alle omstændigheder var der ingen løgne, kun sande ting blev afsløret, skaber falske historier.

Om den amerikanske befolkning: De fleste amerikanere tror på traditionelle værdier, en puritansk tradition, i hvert fald i mange dele af landet. Dette appellerede Trump til. Jeg synes, han undertiden gik for vidt

– De, der tabte valget, bør tænke over, hvorfor. Obama og hans hold skabte en landmine for den næste administration.

Om den 24 sider lange efterretningsrapport om russisk indblanding: Jeg læste den. Alt dette minder mig om antisemitisme. Alle problemer, »jøderne gjorde det«. Nu er det Rusland.

Om [senator John] McCain [vises en af hans tirader]: Han er patriotisk, ligesom romeren Cato, der afsluttede alle sine tale med, »I øvrigt mener jeg, at Kartago bør ødelægges«. De lever i en bestemt verden, de ser ikke, at verden forandres, kan ikke lægge fortiden bag sig. Og dog var vi allierede i Første og Anden Verdenskrig.

Alle løgnene om russisk indblanding i valget, de er alle våben

i den interne krig i USA, der tilsigter at stoppe normaliseringen af relationerne med Rusland.

Mange i USA ved, at dette er falsk. Til syvende og sidst løj hackerne jo ikke – de fortalte sandheden om Amerika. Og der er ikke fremlagt beviser, kun beskyldninger.

Forespurgt om USA's indblanding i valgene i Rusland i 2000 og 2012: Jeg sagde til både Obama og Kerry, at det er en skandale, at I har regeringsfolk og penge, der åbenlyst støtter demonstrationer imod regeringen [der afspilles et langt stykke med Victoria Nuland, der praler med støtten til oppositionen, støtte til folk i eksil, til journalister, der angriber regeringen, osv.]. De finansierede stævner og NGO'er, der forsøgte at vælte regeringen – også østeuropæiske lande.

[Afspilles et klip fra Stones Snowden-film om aflytning af vore allierede, forberedelser til sabotage af Japan og andre, i tilfælde af, de skulle vende sig mod USA] Putin: For at være helet ærlig, så bekymrede vi os ikke om cyberkrig efter 1990. Vi troede, den Kolde Krig var forbi. Vi købte vestligt udstyr uden at være bekymrede.

Da vi så, at Obama og Biden sagde, at Rusland havde blandet sig i valget, og at de ville respondere på en tid og et sted, de valgte, mindede det mig om det kommunistiske regimes sidste dage, hvor de uddelte æresbevisninger til hinanden.

Om cyberkrig – Vi foreslog en cyber-aftale i august 2015 – det blev afvist.

Om Stalin – Churchill var indædt antikommunist, men da Hitler angreb mod vest, kaldte han Stalin en stor krigshelt. Dernæst startede han selvfølgelig den Kolde Krig. Der har været mange blodige diktatorer i historien; Oliver Cromwell, men der er statuer af ham i hele England. Napoleon, et katastrofalt nederlag, med der er stadig statuer. Så vi har altså stadig statuer af Stalin. Russerne elskede ham under krigen. Vi glemmer ikke grusomhederne, men vi ærer ham. Dæmoniseringen af

Stalin i Vesten er i virkeligheden blot endnu en måde at angribe Rusland på. Men Rusland har ændret sig.

Om oligarkerne: Da jeg kom til Moskva, var jeg forbløffet over, hvor mange skurke, der var. Ingen skrupler. Oligarkerne interesserede sig kun for rigdom, ikke for forretninger eller landet. Det var min opgave at skelne mellem forretninger og oligarker. Nu er der halvt så mange, det er ikke et stort problem, men der er stadig for mange.

Forespurgt om rapporter om, at han skulle være den rigeste mand i verden, korrupsion: At være rig bringer ikke lykke. Man har et talent, og evnen til at bruge dette talent til at gøre en forskel i verden – det er det, der tæller.

De langvarige hilsner mellem Stone og Putin endte således:

Putin: Tak for Deres tid og spørgsmålene. Tak, fordi De har været så grundig. Er De nogensinde blevet slået?

Stone: Slået? Åh jo, jeg er blevet slået.

Putin: Så det bliver altså ikke noget nyt, for De kommer til at lide for det, De har gjort.

Stone: Åh ja, helt sikkert, det ved jeg, men det er det værd. Det er det værd, hvis det bringer mere fred og bevidsthed til verden.

Se opsummering af første og anden del.

YouTube, The Putin Interviews, part 1 – 4 (English subtitles):

<https://www.youtube.com/watch?v=xej07e2xUJc>

<https://www.youtube.com/watch?v=xej07e2xUJc>

<https://www.youtube.com/watch?v=G0e0cnng0to>

<https://www.youtube.com/watch?v=avr4gGxNP4k>

Showtime:

<http://www.sho.com/the-putin-interviews>

Det modsatte af falske nyheder? Sandheden: Vi kan vinde!

Leder fra LaRouchePAC, 21. marts, 2017 – Et internationalt medievanvid gik i gang i anledning af Repræsentanternes Hus' høring i Efterretningskomiteen den 20. marts, over spørgsmålet, »Undersøgelse af russiske aktiviteter«, med en proklamation af – som det tyske *Bildzeitung* hovedoverskrifter i dag sagde – at »Trumpgate« er godt i gang, og at USA snart vil miste sit hoved. Tidligere tyske regeringspersoner citeredes for at komme med den iagttagelse, hvor 'historisk' og 'unik' og 'alvorlig', situationen i USA er, med statshovedets troværdighed gået fløjten.

I virkeligheden var dette blot endnu et moment i den igangværende, beskidte operation i forsøget på at dumpe Trump og dæmonisere Rusland. Processen består i skræmmekampagner og løgne, som i går blev øget af en opvisning, der skulle imponere, fra et galleri af Demokrater, med en opførsel i traditionen efter Truman og McCarthyismen. Det, som den nuværende medie-hype rent faktisk viser, er ønsketænkningen på vegne af de kontrollerende interesser bag de falske nyheder, som er knyttet til det udåndende britiske system, der trues af

den kendsgerning, at valget af Trump er en del af et betydningsfuldt skift til en helt ny verdensorden.

Den fortsatte mulighed for et sådant skift ses af flere af dagens begivenheder. Mandag nat talte præsident Trump i Kentucky for et møde i Louisville, hvor han stærkt fremhævede behovet for at vende tilbage til det »Amerikanske System«. Han nævnte berømte ledere, der er født i, eller knyttet til, Kentucky – Abraham Lincoln og Daniel Boone – og dvælede ved Henry Clay som en »stærk fortaler for amerikansk varefremstilling« og en tilhænger af udenrigshandel, som »må være fair, ligeværdig og gensidig«, sagde Trump. »Vores regering har alt for længe opgivet det Amerikanske System ...« Han talte om genindustrialisering, genoprettelse af kulminearbejderjobs, og mere.

Og igen her til aften talte Trump, ved en Kongresmiddag, om historiske ledere og projekter for USA's udvikling. Han sagde, at det Amerikanske System altid havde været de grundlæggende fædres hensigt. Senere, se på den transkontinentale jernbane. Han påpegede Republikanernes politiske program i 1896 (under McKinley) for protektionisme og gensidighed inden for handel.

Det Amerikanske System er præcis, hvad Lyndon LaRouche i fyrré år har været fortaler for og har argumenteret med, at det Amerikanske Systems praksis med dirigeret kredit til industri, videnskab og infrastruktur er blevet kasseret i USA, især siden Franklin Roosevelts død, og omgående må genindføres for at forhindre en økonomisk katastrofe.

I mellemtiden fortsætter fremstødet for den fremgangsmåde, der kan få dette til at ske – nemlig genindførelsen af Glass-Steagall. Mandag blev en resolution fremsat i North Carolinas generalforsamling (delstatskongres), som krævede, at USA's Kongres vedtager Glass-Steagall og et »amerikansk, økonomisk genrejsningsprogram«, som det skitseres i Lyndon LaRouches »Fire Love«. I går havde Fortune.com en artikel til støtte for Glass-Steagall, med overskriften, »Vil Donald Trump holde sit

kampagneløfte om at genindføre Glass-Steagall?»

Parallelt med indenrigspolitikken er der udenrigspolitiske initiativer i en ny retning. Trumps udenrigsminister Rex Tillerson skal nu, efter diskussioner i Kina med præsident Xi Jinping i sidste weekend – hvor et møde mellem Xi og Trump blev forberedt – til Rusland i april, iflg. rapporter fra Udenrigsministeriet til TASS i dag. Den indikerede tidsplan er, at Tillerson vil forblive i USA under det sandsynlige møde den 6.-7. april i Florida mellem præsidenterne Xi og Trump. (Tillerson springer over NATO-udenrigsministtermødet, der finder sted samtidigt, den 5.-6. april, hvor under-udenrigsminister Tom Shannon vil deltage.) Så tager Tillerson til Italien, til mødet den 10.-11. april i Gruppe af Syv-udenrigsministtermødet, og derfra videre til Moskva.

Disse initiativer, i sammenhæng med Bælt & Vej-initiativets fortsatte præstationer og forpligtelser på internationalt plan – der karakteriseres af 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde' i Kina om mindre end to måneder – er i færd med at fjerne eksistensen af falsknerier af enhver art, der har pågået i årtier, og som blev promoveret af Romklubben, Verdensnaturfonden og det Kongelige Dit & Dat.

Den virkelige sandhed er, at menneskeheden kan vinde.

**Narcissistiske »Demokraters«
virkelighedstab antager
kliniske former.**

Af Helga Zepp-LaRouche

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

25. februar, 2017 – Det kollektive hysteri, som har grebet det neoliberale, transatlantiske establishment med hensyn til de dybtgående, strategiske forandringer, som bl.a. manifesterer sig i Trumps præsidentskab og den Nye Silkevejsdynamik, fremviser en ny form for et massepsykologisk fænomen. I en symbiotisk sammensmeltning af gruppetankegang og gruppenarcissisme, fortaber fortalerne for det åh, så demokratiske »vestlige værdifællesskab« sig i verbale udfald af laveste karakter mod anderledetænkende, uden at det i mindste måde falder dem ind, hvor diktatorisk, de opfører sig.

Den utvivlsomt mest dramatiske demonstration af dette kliniske virkelighedstab er den patologiske ophidselse, med hvilken enhver udtalelse fra præsident Trump bliver kommenteret. Et af de seneste eksempler er Trumps tale for Conservative Political Action Conference (CPAC) i National Harbor i delstaten Maryland. Han påpegede det åbenlyse, nemlig, at USA i løbet af de seneste 15 år har givet seks billioner dollar eller mere ud til krige i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, hvilket har resulteret i, at dette område i dag befinder sig i en dramatisk værre tilstand. Hvis de hidtidige præsidenter i stedet for havde tilbragt denne periode ved stranden, ville alle i dag have været væsentligt bedre stedt, og med pengene kunne man have genopbygget sit eget land tre gange. Men medierne fandt altså ikke, at disse betragtninger var værdige til kommentarer og hyperventilerede i stedet for over, at

nogle af dem, der tidligere var gået frem med særligt ondsksfulde nyhedsrapporteringer imod Trump, ikke var blevet inviteret til at deltage i Det Hvide Hus' medie-pool.

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

I stedet for blot at modsætte sig Trumps krav om, at Europa må bruge flere penge til den militære oprustning, af den simple grund, at der ikke eksisterer noget trusselsscenario, fordi Warszawapagten ikke længere findes, og fordi, Rusland ikke har nogen erobningsplaner – hverken over for de baltiske stater eller over for Polen eller nogen som helst andre – alt imens NATO og EU derimod har udvidet sig til Ruslands grænser, så reagerer disse medier ikke mindre hysterisk med krav om Tysklands og EU's atomoprustning. »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig medarbejdere på den åh, så liberale avis *Die Zeit*, Peter Dausend og Michael Thumann, og afslørede således, hvor de egentlige krigsmagere sidder – nemlig i dettes blads redaktionslokaler.

Det neoliberale, neokonservative establishment er ganske enkelt ude af stand til at analysere og på afgørende vis rette sit mislykkede paradigme.

Endnu et eksempel på denne holdnings absurditet er EU's seneste fremfærd over for højhastighedsjernbanen, finansieret af Kina, mellem Beograd og Budapest. Denne 350 km lange strækning, som første gang blev foreslået i 2013 af præsident Xi Jinping, og som vil forkorte rejsetiden mellem disse to hovedstæder fra otte til tre timer, er selvsagt en stor fordel for de berørte lande, Serbien og Ungarn, men også for hele

Balkan. Men nu har EU indledt en undersøgelse af, om projektet er finansielt bæredygtigt (!), og om det overholder EU's retningslinjer. Og så er Serbien ikke engang medlem af EU!

Befolkningerne i alle Balkanstaterne er sig smerteligt bevidst, at EU ikke har virkeliggjort én eneste af de transportkorridorer, som oprindeligt blev besluttet på EU's transportministerkonference i 1994 på Kreta, men som derefter alle faldt som ofre for EU-kommissionens og ECB's 'nøjsomhedspolitik', nedskæringer. Det bør således ikke undre nogen, at de central- og østeuropæiske stater, såvel som Balkanlandene, ser deres fremtid i forlængelsen af den Nye Silkevej, Kinas »Bælt & Vej-initiativ«, som tilbyder dem et perspektiv for at deltage i det mest dynamiske og største infrastrukturprojekt, verden nogen sinde har set. Men, i stedet for at acceptere Kinas mange tilbud om samarbejde og virkeliggøre de enorme, økonomiske muligheder, der ligger i alle de eurasiske staters samarbejde, i et win-win-samarbejde, så forsøger det neoliberale EU-bureaukrati ud fra en svaghedsposition at udøve en magt, som det for længst, i betragtning af EU's sørgelige tilstand, har mistet.

Herom skriver *Global Times*: »EU gennemgår tydeligvis svære tider og forsøger tydeligvis at bevise sin autoritet, idet den forordner undersøgelser og omvurderinger, men EU befinder sig i en blindgyde. Det er uklart, hvilke interesser, EU-undersøgelsen skal tjene.«

Kina må forsøge at overbevise EU om fordelene ved samarbejde.

Knap så forestillingsforladt er det Londonbaserede, næststørste rådgivningsfirma i verden, PricewaterhouseCoopers (PwC), som operer i 152 stater med 756 kontorer og 223.000 ansatte. De har netop udgivet en omfattende undersøgelse med titlen, *PwC B&R Watch: China and Belt and Road Infrastructure; 2016 Review and Outlook*, hvor det ved hjælp af mange grafiske fremstillinger og illustrationer fremstilles, hvilket enormt potentiale Kinas Silkevejsinitiativ har. Dette initiativ

vedrører allerede tre kontinenter og 66 stater og strækker sig fra Litauen til Indonesien, som alle nyder godt af en eksplosiv vækst, og bringer enorme fordele for transport, udvinding af energi, kommunikation, sundhedssektor og endnu flere områder.

EU's besynderlige holdning er for længst blevet genstand for diskussion i Asien. Allerede for et år siden spurgte S. Rajaratnam School of International Studies i en artikel, om EU allerede var kommet for sent til det Nye Silkevejstog? De europæiske medier fokuserede udelukkende på kinesiske opkøb og forsømte fuldstændigt at belyse det enorme potentiale, der for alle parter resulterer af et samarbejde med Kina. Følgelig er Europas borgere ekstremt dårligt informeret.

Selv om karnevalsrådet »Mainz når byen synger og ler« på ingen måde er så vigtigt, som det måske kan synes for dette eller hint opblæste hoved, så er dette års version imidlertid på eksemplarisk vis velegnet til iagttagelse af den ondsindede karakter af etablissementets gruppenarcissisme, der i det mindste selektivt var samlet i publikum. Nogle af indlæggene, som f.eks. indlæggende fra Hanz-Peter Betz og Lars Reichow, havde så godt som intet mere med humor at gøre og var kun giftige fornærmelser på allerlaveste plan af Trump, som publikum – hvis man skal tro kameraføringen – reagerede samstemmende på.

Disse indlæg afslører ikke blot en dårlig smag, men reflekterer også en aggression, der gør det tydeligt, hvor skrøbelig den politiske situation er, og hvor tynd det »vestlige værdifællesskabs« facade allerede er blevet. Bag denne facade findes netop dette krav om at være enegældende, som er forbundet med den unipolære verdensorden, og som ikke var krigene i Mellemøsten og Sydvestasien, bygget på løgne, én eneste demonstration værdigt. Netop af denne grund råber de neoliberale, neokonservative efter den »pæne« Obama. Og det er ikke så meget Trump, der har vanskeligt ved at finde Tyskland på verdenskortet, som en af disse såkaldte komikere mente, som

det er dem selv, når det drejer sig om at vide, hvor Yemen findes på kortet.

I de kommende måneder vil verden fortsat forandre sig lige så dramatisk, som vi har set det i det forgangne år. Hvis vi er heldige, vil det komme sådan, som det allerede var sidste gang, da et system gik til ende: Der vil være mange vendekåber, og nogle vil forblive betonhoveder. Forskellen er den, at der denne gang er et stort antal stater, der allerede er i færd med at etablere en helt ny form for samarbejde mellem staterne. De europæiske nationer har valget mellem enten at samarbejde om menneskehedens fremtidige skæbnefællesskab, eller også snart at komme til at høre til »de ynkværdige«.

Foto: Oprustning af den Europæiske Union og NATO? »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig den åh, så liberale, tyske avis Die Zeit. I modsætning hertil rapporterer PricewaterhouseCoopers (PwC), hvilket enormt potentiale, Kinas Silkevejsinitiativ har.

På en pressekonference forsvarer præsident Trump kraftfuldt sin politik for opbygning af positive relationer med Rusland, Kina

og Japan

17. feb., 2017 – Under en temperamentsfuld, 77 minutter lang pressekonference i går, gentog præsident Donald Trump med eftertryk sin politik over for Rusland, Kina, Japan og andre nationer, en politik, som gør Det britiske Imperium og dets servile medier apoplektiske: »Hvis vi kan komme godt ud af det med Rusland – og for resten også Kina og Japan og alle andre – hvis vi kan komme godt ud af det, ville det være en positiv ting, ikke en negativ ting.«

Pressekonferencen som helhed var et uregerligt slagsmål, hvor medierne overgik sig selv med at gå efter Trump og vise total despekt. Trump var ret onskabsfuld til gengæld, alt imens han eftertrykkeligt gentog sin politik for Rusland (blandt mange andre spørgsmål, der blev dækket).

Han forklarede, at medierne og andre forsøgte at oppiske befolkningen til at støtte en militær konfrontation med Rusland, som han fordømte som værende ekstremt farlig. »Et atomholocaust vil ikke være som noget som helst andet. De [Rusland] er et meget magtfuld, atomart land, og det er vi også. Hvis vi har et godt forhold til Rusland, så, tro mig, er det en god ting, ikke en dårlig ting.«

Han holdt fast i, at hele »Ruslands-tingen«, som oppiskes af medierne, er »en krigslist«:

»Jeg står her i dag for at fortælle jer, at hele denne Ruslands-ting er en krigslist. Det er en krigslist. Det ville for resten være godt, hvis vi kom godt ud af det med Rusland, bare, så I forstår dette.

I morgen vil I sige, 'Donald Trump ønsker at komme godt ud af det med Rusland, det er forfærdeligt'. Det er ikke forfærdeligt. Det er godt ... Hvis vi kommer godt ud af det med Rusland, er det en positiv ting. Vi har en meget talentfuld mand, [udenrigsminister] Rex Tillerson, som snart skal mødes

med dem, og jeg sagde til ham: 'Jeg ved, at det rent politisk nok ikke er så godt for mig'. Det mest storslåede, jeg kunne gøre, var at skyde det [russiske] skib, der ligger 30 mil ud for [den amerikanske] kysten, i sæk. Alle i dette land ville sige, 'Ih, hvor er det fantastisk'. Det er ikke fantastisk.

Jeg ville virkelig gerne komme godt ud af det med Rusland. Se, vi har haft en masse præsidenter, der ikke har taget denne vending. Se, hvor vi nu er ...

Men jeg vil bare fortælle jer, at den falske rapportering fra medierne, fra jer folk, den falske, rædselsfulde, svindelagtige rapportering gør det langt vanskeligere at indgå en aftale med Rusland. Og Putin har sandsynligvis sagt, 'ved I hvad'. Han sidder bag sit skrivebord og siger, 'ved I hvad, jeg ser, hvad det er, der foregår i USA, jeg følger det nøje. Det vil blive umuligt for præsident Trump nogensinde at komme godt ud af det med Rusland, pga. alt det pres, han har med denne falske historie'. OK?

Og det er en skam, for, hvis vi kunne komme godt ud af det med Rusland – og for resten også med Kina og Japan og alle andre. Hvis vi kom godt ud af det, ville det være en positiv ting, og ikke en negativ ting.«

En journalist spurgte dernæst Trump: »Mener De, sir, at Putin afprøver Dem?«

Trump svarede: »Nej, det mener jeg ikke. Jeg tror, at Putin sandsynligvis antager, at han ikke længere kan indgå en aftale med mig, fordi det rent politisk ville være upopulært for en politiker at indgå en aftale ... Hør, det ville være meget lettere for mig at være hård over for Rusland, men så kan vi ikke indgå en aftale. Nu ved jeg ikke, om vi kan lave en aftale. Jeg ved det ikke. Måske. Måske ikke. Men det ville være meget lettere for mig at være hård – jo hårdere, jeg er mod Rusland, desto bedre. Men ved I hvad? Jeg ønsker at gøre det, der er rigtigt for det amerikanske folk. Og for at være

ærlig, som nummer to, ønsker jeg at gøre det, der er rigtigt for verden.«

<https://www.youtube.com/watch?v=00d5zUFeeEk>

Hvis Trump slutter USA til Kinas Nye Silkevej, vil han huskes som en af historiens store ledere

Leder fra LaRouchePAC, 5. februar, 2017 – Alle medlemmer bør i dag lytte til vores nationale aktivistbriefing (pr. telefon), så vel som også til **Helga Zepp-LaRouches tale** på Manhattan-konferencen lørdag, og især **hendes kommentarer efter dr. Patrick Hos tale**, hvor hun foreslår en international konference for i dybden at adressere de historiske misforståelser i Kina og Vesten omkring den anden parts sande, storslåede kulturer. Lige såvel som briterne løj vildt om arten af den konfucianske kultur til den vestlige verden, så arbejdede de samtidig flittigt for at inducere kineserne til at tro, at den degenererede, britiske imperieideologi var den vestlige tankegangs karakteristiske ideologi.[1]

I søndags understregede Lyndon og Helga LaRouche, at den afskyelige »farvede revolution«, der føres imod den nye Trump-regering, både i USA og i Europa, må afsløres som de britiske/Obama-ondskab, som den er, men at man ikke behøver blive dér, og slet ikke blive trukket med ind i de fabrikerede, splittende debatter, der faldbydes i pressen. Befolkningen har fået en brat opvågning – det, Renée Sigerson kaldte en »optøning« fra 16 års intellektuel dybfrysning –

både gennem det økonomiske og kulturelle sammenbruds virkelighed, men også gennem valget af en person, der afviser krig – både krige for regimeskifte og global krig med Rusland – så vel som også den perverse »offentlige mening«, der repræsenteres af mainstream-medierne, og det 'grønne' vanvid, der bruges til at retfærdiggøre globalisering (læs: Det britiske Imperium) og sammenbruddet af industri i indland og udland.

Dette er et historisk øjeblik for revolutionært, kreativt lederskab

– det øjeblik, for hvilket Lyndon LaRouche opbyggede denne organisation. Der er ingen tid til frygt eller forkrøblende bekymring over, hvad »de« kunne gøre. Som Lyndon LaRouche i dag sagde: »Ikke bekymring, bekymring, bekymring, men win, win, win.«

[1] Se: »The British Role in the Creation of Maoism«, http://www.larouchepub.com/eiw/public/1992/eirv19n36-19920911/eirv19n36-19920911_048-the_british_role_in_the_creation.pdf

Formand for EU-rådet Donald Tusk: Europa konfronteres med eksistentiel trussel fra Rusland, Kina og nu USA

31. jan., 2017 – Når man hører de europæiske »lederes« seneste ordskvalder, ved man ikke, om man skal le eller tilkalde en

ambulance, så disse stakkels mennesker kan komme i ordentlig lægebehandling, af hensyn til offentlighedens sikkerhed. Nu har formanden for Det europæiske Råd, Donald Tusk, fra Polen, en af Den europæiske Unions tre »præsidenter«, krævet, at Europa forener sig imod den eksistentielle trussel, som udgøres af Rusland, Kina – og nu USA!

I et brev, skrevet til EU-medlemsnationernes ledere forud for EU-topmødet i Malta i denne uge, advarer Tusk om, at EU's udfordrere er »farligere end nogensinde«. Disse farer, der kommer fra et »selvhævdende Kina, især på havene; Ruslands aggressive politik mod Ukraine og dets naboer; krig, terror og anarki i Mellemøsten og Afrika, hvor radikal islamisme spiller en hovedrolle, såvel som også bekymrende erklæringer fra den nye, amerikanske administration, gør vores fremtid yderst uforudsigelig«. I anden række udgøres farerne af euro-skepticisme og de pro-europæiske elitors svaghed.

Men for Tusk er truslen fra udlandet langt den farligste: »I dag må vi klart hævde vores værdighed, et forenet Europas værdighed – hvad enten vi taler med Rusland, Kina, USA eller Tyrkiet... Vi må gøre det ganske klart, at opløsningen af Den europæiske Union ikke vil føre til genoprettelsen af en eller anden mytisk, fuld suverænitet af dens medlemslande, men derimod til deres reelle og faktiske afhængighed af de store supermagter; USA, Rusland og Kina. Kun sammen kan vi være helt uafhængige.« Med andre ord, hvis man forsøger at genvinde ens suverænitet fra EU, så bliver man en del af det Nye Paradigme!

(Tusk kunne have været mere farverig og advaret om truslen fra barbarerne fra de russiske stepper, den gule trussel, tyrken og dem, der pønser på at fratage kongerne deres guddommelige ret til at herske.)

Ifølge den tyrkiske avis *Yeni Safak* sagde europæiske diplomater, at højtplacerede nationale regeringsfolk og diplomater havde diskuteret en mulig respons til Trump ved et møde i Bruxelles mandag, men mere fattede personer advarede

om, at europæerne ikke skulle handle overilet og fremmedgøre en hovedallieret.

Foto: Formand for Det europæiske Råd, Donald Tusk

Sergei Lavrov: Det er de vesteuropæiske ledere, der forsøgte at influere på USA's valg, ikke Rusland

19. jan., 2017 – Under en pressekonference i Moskva den 18. jan. med den østrigske udenrigsminister, Sebastien Kurz, og den russiske udenrigsminister Lavrov, fandt følgende ordveksling sted:

Spørgsmål: På det seneste har de vestlige medier svirret med historier om kompromitterende materiale, læk, skræmmehistorier om spionage og plantede historier. Rusland nævnes og anklages for ikke alene hackerangreb, men for næsten alt muligt. Kunne De kommentere på dette?

Sergei Lavrov: Vi er ærligt talt blevet træt af at diskutere spørgsmålet og russisk indblanding i USA's interne anliggender, i særdeleshed valgkampagnen, der endte med Donald Trumps valgsejr til præsident. Fordi disse grundløse, ikke-beviste bagtalelsesanklager fortsætter med at cirkulere, vil jeg gerne sige, at det kyniske i denne situation er, at vi bliver anklaget af dem, der rent faktisk selv intervererede i valgkampagnen.

Rusland har gentagne gange erklæret, at vi er rede til at

arbejde sammen med enhver præsident, som det amerikanske folk vælger i overensstemmelse med amerikansk lov ... Men, ulig os, så talte flere ledere af USA's allierede lande imidlertid til fordel for Hillary Clintons kampagne. Den tyske kansler Angela Merkel, den franske præsident François Hollande, UK's premierminister Theresa May og ledere af andre europæiske stater var aktivt involveret i dette. Hvad mere er, udover direkte at føre valgkampagne for Hillary Clinton, så havde regeringsrepræsentanter for europæiske lande ingen skrupler ved at dæmonisere Donald Trump. For eksempel kaldte min tyske modpart, Frank-Walter Steinmeier, ham for én, der prædikede had. UK's udenrigsminister Boris Johnson sagde endda, at Donald Trump var utilstrækkelig, alt imens daværende franske premierminister Manuel Valls udtalte, at den Republikanske kandidat blev afvist af hele verden. Og alt dette blev sagt, ikke som en hvisken i en snæver kreds, men højt og for hele verden.

Tiden er måske inde til at indrømme, at det ikke var Rusland, men USA's allierede, der groft intervenserede i USA's interne anliggender i valgkampen. Og flere af dem kan i øvrigt stadig ikke beherske sig og dæmpe sig ned. Vi blander os ikke i disse skænderier. Vi holder os, som en principalsag, ude af det, der i øjeblikket foregår i USA mellem den afdgående administration og Donald Trumps team. Men angrebene fra Barack Obamas team imod den nyvalgte præsident synes imidlertid til tider hykleriske. For blot et par dage siden, den 15. januar, i et interview med *The Times* og *Bild*, hvor Donald Trump udtalte sin mening om den tyske migrationspolitik, sagde min amerikanske modpart John Kerry, at det var uetisk og udgjorde indblanding i tyske interne anliggender. Og dette siges af mennesker, der forsøgte at prædike for andre lande, inklusive Europa, (f.eks. talte Barack Obama personligt mod Brexit), ikke blot i ord, men som intervenserer i andre landes interne anliggender på en måde, der langt fra er uskadelig, med anvendelse af militærmagt, der har til formål at fremtvinge regimeskifte. Dette er derfor udtryk for ikke alene dobbelte standarder, men sandsynligvis

tredobbelte standarder. Vi mener, at de folk, der fremkommer med sådanne anklager imod os, hvor de forsøger at lægge skylden (for egne handlinger) over på en andens skuldre, bør rødme af skam, i det mindste.

Foto: Sergei Lavrov holdt en fælles pressekonference i Moskva med den østrigske udenrigsminister, Sebastian Kurz, der er på statsbesøg i Moskva efter indbydelse fra Lavrov.

Tidligere tyske forbundsdagsmedlem Willy Wimmer om »Krigsetablisementet« imod Trump

12. jan., 2017 – Tidligere medlem af den tyske Forbundsdag, Willy Wimmer, har afsløret en koalition af Demokrater og Republikanere, der nægter at acceptere Donald Trumps valgsejr. Til RT sagde Wimmer: »Når man ser på situationen i Washington, så mener jeg, at de, der tabte valget, ikke er villige til at acceptere den nye præsident, hvis navn er Trump.« Wimmer, der er alvorlig bekymret, siger, at, »det, der foregår i Washington, lyder som starten på en borgerkrig«. [Sådan lyder det virkelig, når man læser *Washington Post*.]

Donald Trumps planer om at opbygge gode relationer med andre lande er et hårdt slag mod krigsetablisementets høges verdensanskuelser blandt Demokrater og Republikanere, såsom

senator John McCain.

»Der findes et netværk af modstand imod den præsident, der vil indtræde i embedet den 20. januar, og jeg mener, at, når man ser på virkeligheden i Europa, ønsker folk i alle europæiske lande at eksistere med gode relationer til den Russiske Føderation«, sagde Wimmer. Kampagnen, der har til hensigt at bagvaske Trump, ligner den metode, som de etablerede medier brugte til at dæmonisere Rusland, tilføjede han.

»Der findes ingen fjendtlige følelser [mellem Rusland og Europa], fjendtligheden er organiseret på en meget kunstig måde, og det er samme metode for organisering af fjendtligheder, som vi nu ser imod Trump ... Dette gør det ganske klart, at der findes et netværk af Demokratisk og Republikansk krigsetablisement i Washington, og de er ikke villige til at acceptere stemmeurnerne ... Jeg mener, at alle i Europa ønsker at se en Trump i embedet, som forfølger den politik, han forklarede under kampagnen, og satse på gode relationer med andre, inklusive den Russiske Føderation«, sagde Wimmer.

Foto: Tidligere medlem af den tyske Forbundsrag for CDU, Willy Wimmer, til RT: ... »det, der foregår i Washington, lyder som starten på en borgerkrig«.